

Til nr. 6-12 (§§ 66, 66a og 67).

Forslaget har som nævnt ovenfor til formål at muliggøre Danmarks ratifikation af den europæiske konvention af 20. april 1959 om tvungen forsikring mod erstatningsansvar for motorkøretøjer.

Denne konvention er undertegnet af Belgien, Frankrig, Grækenland, Italien, Luxembourg, Norge, Sverige, Tyskland og Østrig, men er indtil nu kun ratificeret af Grækenland, Norge og Tyskland. Da konventionen efter art. 15, stk. 2, træder i kraft, når den er ratificeret af 4 medlemslande, er den således endnu ikke trådt i kraft, men efter det for justitsministeriet oplyste er flere af Europarådets medlemslande for tiden i gang med forberedelser til ratifikation af konventionen.

Som nævnt er konventionen tidligere ratificeret af Norge, og under drøftelser mellem justitsministeriet og det svenske justitiedepartement er der opnået enighed om, at konventionen nu også bør søges ratificeret af Danmark og Sverige.

Hovedindholdet af konventionen er en række forskrifter om en tvungen ansvarsforsikring for skade forvoldt af motorkøretøjer, der indeholdes dels i selve konventionsteksten, dels i en mønsterlov, der i et bilag er optaget som tillæg til konventionen. Forsikringen skal med visse undtagelser dække det erstatningsansvar, som ejere, brugere og førere af motorkøretøjer har efter den nationale ret. Konventionen berører ikke de nationale retsregler om erstatningsansvaret, ligesom det overlades til lovgivningen i hvert enkelt land at fastsætte forsikringssummernes størrelse. Som en særlig sikring af de skadelidte foreskrives det, at de skal have ret til at gøre deres krav gældende direkte over for forsikringsselskabet. Ved at ratificere konventionen påtager de enkelte lande sig endvidere at oprette et garantifond eller at træffe andre passende foranstaltninger med henblik på at sikre erstatning for skade, der forvoldes af motorkøretøjer, der ikke kan identificeres, eller som er uforsikrede.

Konventionen består af fire dele, nemlig foruden den egentlige konventionstekst og den ovenfor nævnte mønsterlov yderligere et bilag (bilag II), hvori der opregnes en række områder, på hvilke de deltagende stater kan tage forbehold om at ville opretholde afvigende særordninger, samt en undertegningsprotokol. Konventionen er i sin helhed optaget som *bilag I* til lovforslaget, således at en oversættelse til dansk er opstillet parallelt med den autentiske engelske tekst.

De gældende danske regler om motoransvarsforsikring er i alt væsentligt i overensstemmelse med konventionen. På nogle punkter gives der dog skadelidte en bedre retsstilling end den, der efter konven-

tionen skal være sikret ham, hvilket ikke vil være til hinder for en ratifikation af konventionen fra dansk side. På andre punkter, hvor de gældende danske regler ikke opfylder konventionens krav, vil de nødvendige ændringer kunne gennemføres administrativt i henhold til færdselsloven. Hvis Danmark skulle ratificere konventionen uden forbehold, ville det imidlertid være påkrævet at gennemføre ændringer i dansk lovgivning på følgende punkter:

1. Efter art. 2, stk. 1, i bilag I til konventionen skal der være tegnet ansvarsforsikring ikke blot for motorkøretøjer, der føres på offentlig landevej eller på områder, som er åbne for offentligheden, men også for motorkøretøjer, der føres på private områder, hvortil kun visse personer har adgangsret. Bestemmelsen herom foreskriver en mere vidtgående forsikringspligt end efter den gældende færdselslov, idet dennes § 1 begrænser anvendelsesområdet for lovens bestemmelser, herunder reglerne om tvungen ansvarsforsikring, til „færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter.“

Efter pkt. 10, 1. led, i bilag II til konventionen er der imidlertid mulighed for i forbindelse med ratifikationen at tage forbehold om, at man vil holde disse særlige tilfælde uden for den almindelige forsikringspligt, og efter justitsministeriets opfattelse bør man fra dansk side ved en eventuel ratifikation af konventionen tage et sådant forbehold for at kunne opretholde de hidtil gældende regler om omfanget af den almindelige forpligtelse til at tegne ansvarsforsikring af motorkøretøjer.

2. Efter art. 6, stk. 1, i bilag I til konventionen, skal skadelidte kunne rejse krav om erstatning direkte mod forsikringsselskabet. Dette er ikke i overensstemmelse med den almindelige regel om ansvarsforsikring i § 95, stk. 1, i lov nr. 129 af 15. april 1930 om forsikringsaftaler, som forudsætter, at skadelidte ikke kan anlægge sag mod selskabet, før han har fået dom over den sikrede eller sluttet forlig med denne om erstatningen.

Da der ikke er mulighed for ved ratifikation af konventionen at tage forbehold om opretholdelse af den hidtil gældende retstilstand på dette område, vil det være nødvendigt, dersom konventionen skal tiltrædes fra dansk side, ved lov at gennemføre en ændring af denne ordning for motoransvarsforsikringsvedkommende.

3. I forbindelse med den oven for under 2 nævnte regel fastsætter art. 7, stk. 2, i bilag I til konventionen, at forsikringsselskabet, når det sagsøges af skadelidte, kan tilstævne skadevolderen (den sikrede) som part i sagen. Forarbejderne til konventionen giver ikke nogen klar vejledning om, hvad der